

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 74/2015-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 11. februára 2015 predbežne prerokoval sťažnosť spoločnosti MAXA REALITY, s. r. o., Svätoplukova 99/37, Prievidza, zastúpenej advokátom JUDr. Tomášom Suchým, konateľom spoločnosti Advokátska kancelária JUDr. Tomáš Suchý, spol. s r. o., Horná 13, Banská Bystrica, vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Krajského súdu v Trenčíne vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Co 763/2013 a jeho rozsudkom z 25. júna 2014 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť spoločnosti MAXA REALITY, s. r. o., odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. októbra 2014 doručená sťažnosť spoločnosti MAXA REALITY, s. r. o. (ďalej len „sťažovateľ“, v citáciách aj „odporca“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) postupom Krajského súdu v Trenčíne (ďalej len „krajský súd“) vo veci vedenej pod sp. zn. 17 Co 763/2013 a jeho rozsudkom z 25. júna 2014.

2. Z obsahu sťažnosti a k nej pripojených písomností vyplýva, že sťažovateľ je v procesnom postavení odporcu v súdnom spore o zaplatenie 729,57 € vedenom Okresným súdom Prievidza (ďalej len „okresný súd“) pod sp. zn. 7 C 95/2012. Okresný súd rozsudkom z 25. júna 2013 návrh (žalobu) zamietol. O odvolaní navrhovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 17 Co 763/2013 z 25. júna 2014 tak, že *„rozsudok okresného súdu mení tak, že odporca je povinný zaplatiť navrhovateľovi 724,46 Eur... Vo zvyšku sa návrh zamietá“*.

3. Sťažovateľ v sťažnosti uviedol, že namietaný rozsudok krajského súdu z 25. júna 2014 *„je nezákonný a zo strany Krajského súdu... došlo k porušeniu našich práv, a to práva... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a práva... podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru...“*.

4. Podľa názoru sťažovateľa označené práva (body 1 a 5) boli namietaným rozsudkom a jemu predchádzajúcim postupom krajského súdu porušené:

„- pre nesprávne právne posúdenie veci

- pre arbitrárnosť a svojvôľu ohľadom

1. vysporiadania sa s obsahom ústnej zmluvy uzatvorenej medzi sťažovateľom a [REDAKOVANÉ]

2. posúdenia právneho postavenia sťažovateľa ako účastníka kúpnej zmluvy zo dňa 18. 11. 2011

3. vysporiadania sa s posúdením účelnosti vynaloženia nákladov na právne služby.“

5. Sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom vyslovil, že namietaným rozsudkom krajského súdu z 25. júna 2014 bolo porušené jeho základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, zrušil tento rozsudok a vec vrátil krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Súčasne žiadal priznať mu trovy konania.

6. Ako dôkazový materiál sťažovateľ (okrem iných písomností) predložil rozsudok okresného súdu z 25. júna 2013 a sťažnosťou namietaný rozsudok krajského súdu z 25. júna 2014.

II.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom

prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

9. Podľa § 20 ods. 3 zákona o ústavnom súde ústavný súd je viazaný návrhom na začatie konania (koncentrovanom v jeho petite, pozn.) okrem prípadov výslovne uvedených v tomto zákone.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

10. Predmetom sťažovateľovej sťažnosti je namietané porušenie označených práv zaručených ústavou a dohovorom (body 1 a 5) postupom krajského súdu a jeho rozsudkom sp. zn. 17 Co 763/2013 z 25. júna 2014.

11. Podstatou námietok sťažovateľa boli tvrdenia o neopodstatnenosti faktických a právnych záverov napadnutého rozsudku krajského súdu (pozri body 3 a 4), najmä nedostatočne zistený skutkový stav a v dôsledku toho aj nesprávne právne závery. Tým podľa názoru sťažovateľa došlo k porušeniu ním označených práv (body 1 a 5).

12. Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu (ako aj práva na spravodlivý proces) je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní. Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti, ktorý rozhoduje o sťažnostiach týkajúcich sa porušenia základných práv a slobôd vtedy,

ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Pri uplatňovaní tejto právomoci ústavný súd nie je v zásade oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu ani jeho posúdenie skutkovej otázky. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je daná v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve (I. ÚS 225/03, I. ÚS 334/08).

13. Pokiaľ ide o sťažovateľom namietané porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím krajského súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov. V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci krajského súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o odvolaní navrhovateľa rozsudkom sp. zn. 17 Co 763/2013 z 25. júna 2014 sú zlučiteľné s označeným článkom ústavy, resp. dohovoru.

14. Ústavný súd po oboznámení sa s obsahom rozsudku krajského súdu dospel k záveru, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil, čo potvrdzuje jeho argumentácia vychádzajúca z v konaní zisteného skutkového stavu a na neho nadväzujúce právne závery. V odôvodnení svojho rozhodnutia krajský súd po oboznámení výsledkov konania prvostupňového súdu uviedol odvoláciu argumentáciu navrhovateľa a stanovisko sťažovateľa (odporcu) k nemu.

Svoje rozhodnutie odôvodnil krajský súd takto:

«Krajský súd preskúmal vec v zmysle ust. § 212 ods. 1 O. s. p. v medziach odvolania a zistil, že rozsudok súdu prvého stupňa je potrebné zmeniť podľa ust. § 220 O. s. p., pretože

nie sú splnené podmienky na jeho potvrdenie ani zrušenie. Rozhodol s nariadením pojednávania, na ktorom zopakoval dokazovanie okresného súdu oboznámením kúpnej zmluvy, zmluvy o úschove, výzvy na plnenie, výhradnej zmluvy o sprostredkovaní predaja a výsluchom navrhovateľa.

Vykonaným dokazovaním odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, čím je daný odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. d) O. s. p. Podstata tohto odvolacieho dôvodu spočíva vo všeobecnosti predovšetkým v nesprávnom postupe okresného súdu pri hodnotení výsledkov dokazovania. Dôsledkom je to, že okresný súd berie do úvahy skutočnosti, ktoré z dôkazov nevyplývajú alebo neboli účastníkmi prednesené, prípadne neprihliada na skutočnosti, ktoré boli preukázané či vyplývajú z prednesov účastníkov. Nesprávne skutkové zistenia môžu byť aj výsledkom logických rozporov pri hodnotení dôkazov s osobitným zreteľom na závažnosť, zákonnosť a pravdivosť získaných poznatkov.

Základným východiskom skutkového stavu je existencia zmluvy o sprostredkovaní zo dňa 09.11.2011, na základe ktorej sa odporca ako realitná kancelária zaviazal za odplatu sprostredkovať predaj nehnuteľnosti navrhovateľa. Výslovne bolo dohodnuté, že kúpnu zmluvu a návrh na vklad do katastra nehnuteľností vypracuje odporca. Nebolo v konaní sporné, že k predaju nehnuteľnosti na základe dohodnutého sprostredkovania došlo, a že kúpnu zmluvu vyhotovil odporca.

Písomná kúpna zmluva bola uzavretá medzi navrhovateľom ako predávajúcim a manželmi [REDAKOVANÉ] ako kupujúcimi. Zaplatenie kúpnej ceny v celkovej výške 49.900 Eur bolo dohodnuté po častiach takto:

a) Časť kúpnej ceny vo výške 3.300 Eur zaplatili kupujúci v hotovosti k rukám sprostredkovateľa pred podpisom tejto zmluvy, pričom uvedená suma predstavuje odmenu sprostredkovateľa a obe zmluvné strany súhlasia so započítaním uvedenej sumy na pohľadávku sprostredkovateľa voči predávajúcemu vzniknutú titulom odmeny za sprostredkovanie.

b) Zvyšná časť kúpnej ceny 46.600 Eur bude zaplatená kupujúcimi v hotovosti k rukám sprostredkovateľa (odporcu) v deň podpisu tejto zmluvy, pričom uvedená suma bude v úschove sprostredkovateľa až do dňa zápisu kupujúcich do časti B listu vlastníctva

a následne bude po prevode nehnuteľností na kupujúcich prevedená na účet predávajúceho (navrhovateľa).

Ďalší odsek kúpnej zmluvy znel: Zmluvné strany potvrdzujú, že s vyššie opísaným spôsobom zaplataenia kúpnej ceny bez výhrad súhlasia, a že vyplatením kúpnej ceny vyššie opísaným spôsobom si kupujúci splnia svoju povinnosť zaplatiť kúpnu cenu a budú tak uspokojené všetky nároky predávajúceho voči kupujúcim súvisiace so zaplatením kúpnej ceny.

Iný článok kúpnej zmluvy obsahuje text, že predávajúci (navrhovateľ) vyhlasuje, že okrem vecného bremena spočívajúceho v práve doživotného bývania a užívania nehnuteľností v prospech [REDAKOVANÉ], neviaznu na nehnuteľnostiach žiadne iné ťarchy. V nasledujúcom odseku kúpnej zmluvy je text obsahujúci vyhlásenie kupujúcich, že súhlasia s nadobudnutím predmetu prevodu zaťaženým právami popísanými v predchádzajúcom odseku tohto článku zmluvy.

Nebolo sporné, že v súvislosti s realizáciou kúpy sa odporca podujal na prevzatie kúpnej ceny ku dňu podpisu zmluvy od kupujúcich, jej dočasné uschovanie a následné vyplatenie predávajúcemu. Toto jeho konanie zahŕňa konkrétne právne povinnosti, ktorých obsah je pre vec rozhodujúci. Súd prvého stupňa usúdil na obsah týchto povinností odporcu zo svedeckej výpovede realitnej maklérky a bývalého konateľa odporcu, ako aj z účastníckej výpovede navrhovateľa. Z nich zistená danosť ústnej zmluvy viažucej vyplatenie kúpnej ceny navrhovateľovi na výmaz ťarchy je však v zjavnom rozpore s textom kúpnej zmluvy. Kúpna zmluva totiž vyplatenie viaže iba na zmenu v osobe vlastníka, bez akejkoľvek zmienky o výmaze ťarchy, ba dokonca výslovne uvádza, že nehnuteľnosti budú s ťarchou nadobudnuté s vedomím kupujúcich. V napadnutom rozhodnutí bol tento rozpor vyriešený poukazom na okruh osôb, ktorých kúpna zmluva zaväzovala, s tým, že to bol iba predávajúci a kupujúci, nie však odporca. Skutkový záver súdu prvého stupňa o okruhu účastníkov kúpnej zmluvy je síce správny, no listina kúpnej zmluvy nie je iba dôkazom o písomnej zmluve medzi predávajúcim a kupujúcim, ale svojim obsahom vypovedá aj o obsahu ústnej dohody, na základe ktorej sa k dočasnému ponechaniu kúpnej ceny u seba zaviazal odporca. To vyplýva z okolností vzniku kúpnej zmluvy. Odporca ako realitná kancelária sám text kúpnej zmluvy pripravil účastníkom, čo vyžaduje jeho vedomosť o ich

požiadavkách. Pokiaľ odporca s touto vedomosťou prijal záväzok ponechať kúpnu cenu istý čas u seba je jediným možným logickým záverom, že tak mohol urobiť iba s akceptovaním vôle účastníkov vyjadrenej v kúpnej zmluve čo do otázok priebehu platby. Inak by jeho konanie nebolo práve korektné, a to niet dôvodu predpokladať. Popri písomnej kúpnej zmluve teda vznikla nepomenovaná trojstranná ústna zmluva obsahujúca povinnosti odporcu súvisiace s prijatím kúpnej ceny od kupujúcich a súčasne obsahujúca povinnosť odporcu vyplatiť kúpnu cenu navrhovateľovi po splnení dohodnutých podmienok. Účasťou všetkých troch strán na tvorbe obsahu kúpnej zmluvy zodpovedá práve jej text autenticky skutočnému obsahu dohody o podmienkach výplaty kúpnej ceny navrhovateľovi. Písomná zmluva o úschove uzavretá iba medzi odporcom a kupujúcimi je iba snahou o písomné ošetrenie výplaty kúpnej ceny prostredníctvom odporcu a zachytáva len časť uvedenej trojstrannej dohody. Ani tu však nie je výplata kúpnej ceny viazaná na výmaz farchy. Čo sa týka splatnosti výplaty určenej odlišne od kúpnej zmluvy, nemožno sa k nej prikloniť pre neúčasť navrhovateľa na zmluve o úschove.

Popri písomnej kúpnej zmluve teda vznikla nepomenovaná trojstranná ústna zmluva (§ 51 Občianskeho zákonníka (OZ)) obsahujúca povinnosti odporcu súvisiace s prijatím kúpnej ceny od kupujúcich a súčasne obsahujúca povinnosť odporcu vyplatiť kúpnu cenu navrhovateľovi po splnení dohodnutých podmienok. Z obsahu kúpnej zmluvy je potom zrejmé, že takouto podmienkou bola iba zmena v osobe vlastníka nehnuteľností na kupujúcich. Súčasne z obsahu kúpnej zmluvy úplne jednoznačne vyplýva splatnosť výplaty kúpnej ceny navrhovateľovi. Text: „... suma bude v úschove sprostredkovateľa až do dňa zápisu kupujúcich do časti B listu vlastníctva a následne bude po prevode nehnuteľností na kupujúcich prevedená na účet predávajúceho...“ nemožno vykladať inak, ako že povinnosť vyplatiť kúpnu cenu bola časovo viazaná na zmenu v osobe vlastníka nehnuteľností „...bude v úschove do dňa zápisu kupujúcich...“. Tento význam je potrebné priradiť aj súčasne použitému pojmu následne a nemožno dôvodiť, že splatnosť nie je určená.

Keďže k zmene v osobe vlastníka nehnuteľností na kupujúcich došlo dňa 14. 03. 2012 a výplata kúpnej ceny od odporcu nebola viazaná na výmaz farchy, bola táto výplata dňa 15. 03. 2012 splatná. Pokiaľ odporca takto splatnú pohľadávku navrhovateľa nezaplatil, dokonca odmietol zaplatiť bez výmazu farchy, predstavujú náklady navrhovateľa na služby

advokáta využité v tejto situácii náklady spojené s uplatnením pohľadávky (§ 121 ods. 3 OZ) a z tohto dôvodu ich náhrada vo výške 632,54 Eur navrhovateľovi patrí. Pre nevyplatenie kúpnej ceny ku dňu splatnosti sa odporca dostal s plnením tejto povinnosti do omeškania a navrhovateľovi patrí podľa § 517 ods. 2 OZ tiež uplatnený úrok z omeškania (9,5 % p. a.) zo zaplatením kúpnej ceny (46.600 Eur) za obdobie od vzniku omeškania (16. 03. 2012) do zaplatenia (22. 03. 2012) vo výške 91,92 Eur. Vznik omeškania navrhovateľ nesprávne uplatnil už od 14. 03. 2012 a v tejto časti predčasne uplatneného úroku z omeškania súd návrh zamietol.

Dôvodný nebol tiež úrok z omeškania z vyššie uvedených nákladov spojených s uplatnením pohľadávky a z úroku z omeškania z kúpnej ceny. Oba uvedené nároky, teda celá istina tohto sporu, predstavujú príslušenstvo pohľadávky (§121 ods. 3 OZ), z ktorého ďalej príslušenstvo uplatňovať nemožno, pretože zákon sankciu za omeškanie príslušenstva pohľadávky nestanoví (rozsudok Nejvyššího soudu ČR zo dňa 24. 03. 2004, sp. zn. 35 Odo101/2002 - použiteľný pre totožnosť právnej úpravy aj v danej veci). Aj v tejto časti súd návrh pre uvedené zamietol.

Vzhľadom na uvedené iné skutkové závery ohľadom uplatnenej istiny a na základe uvedeného právneho posúdenia úroku z omeškania z uplatnenej istiny, zmenil odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa tak, ako to vyplýva z výroku tohoto rozhodnutia.

O trovách prvostupňového i odvolacieho konania rozhodne súd prvého stupňa po právoplatnosti tohto rozhodnutia (§ 224 ods. 4 O. s. p.)»

15. Ústavný súd zastáva názor, že nie je zásadne oprávnený preskúmavať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu by mohli byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery všeobecného súdu boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (obdobne napr. I. ÚS 13/00, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

16. Predmetné rozhodnutie krajského súdu obsahuje podľa názoru ústavného súdu dostatok skutkových a právnych záverov, pričom ústavný súd nezistil, že by jeho výklad a závery boli svojvoľné alebo zjavne neodôvodnené a nevyplývajú z nich ani taká aplikácia príslušných ustanovení všeobecne záväzných právnych predpisov, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom krajského súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok. V zmysle svojej judikatúry považuje ústavný súd za protiústavné aj arbitrárne tie rozhodnutia, ktorých odôvodnenie je úplne odchylné od veci samej alebo aj extrémne nelogické so zreteľom na preukázané skutkové a právne skutočnosti (IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

17. Ústavný súd sa z obsahu napadnutého rozsudku presvedčil, že krajský súd sa námietkami sťažovateľa zaoberal v rozsahu, ktorý postačuje na konštatovanie, že sťažovateľ v tomto konaní dostal odpoveď na všetky podstatné okolnosti prípadu. V tejto súvislosti už ústavný súd uviedol, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (m. m. IV. ÚS 112/05, I. ÚS 117/05). Z ústavnoprávneho hľadiska preto niet žiadneho dôvodu, aby sa spochybňovali závery napadnutého rozhodnutia, ktoré sú dostatočne odôvodnené a majú oporu vo vykonanom dokazovaní.

18. Ústavný súd v závere poznamenáva, že dôvody uvedené krajským súdom v napadnutom rozhodnutí sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce

zo skutkových okolností prípadu a relevantných právnych noriem. Toto rozhodnutie nevykazuje znaky svojvôle, nevyhodnocuje nové dôkazy a právne závery, konštatuje dostatočne zistený skutkový stav, k čomu krajský súd dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Ústavný súd ešte pripomína, že nie je a ani nemôže byť ďalšou opravnou inštanciou v systéme všeobecného súdnictva.

19. Vychádzajúc zo zistených skutočností, ako aj z konštantnej judikatúry ústavného súdu spojenej s posudzovaním dodržiavania zásad spravodlivého procesu dospel ústavný súd k záveru, že niet žiadnej spojitosti medzi posudzovaným rozhodnutím krajského súdu a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. S prihliadnutím na odôvodnenosť napadnutého rozhodnutia, ako aj s poukazom na to, že obsahom základného práva na súdnu ochranu (ako aj práva na spravodlivé súdne konanie) nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (obdobne napr. II. ÚS 218/02, III. ÚS 198/07, II. ÚS 229/07, I. ÚS 265/07, III. ÚS 139/08), ústavný súd preto sťažnosť odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti.

20. Keďže sťažnosť bola odmietnutá ako celok, ústavný súd nepovažoval za dôvodné zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa (bod 5).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 11. februára 2015